

Inhoudsopgave

Astroturf 13

Spookgeesten 18

Superstadsvos 26

Nee, nee, nee 33

Bloeder 43

De taak van Kitsune 52

Een magische cape 67

De minister van onderwijs 73

Distinguished Master Guardian 81

Een beetje keelpijn, maar geen verhoging 85

Eén bloeder is niet genoeg 96

De blauwe stofzuiger 113

Ramses' plan 118

Schoolkracht 125

Er is hier helemaal niemand 132

Een topgrap 138

De Bron is 144

Als eerste aan de beurt 153

Magische wezens en goden bestaan 158

Te laat 169

Alle krachten los 173

Het einde van de wereld 178

Stop! 184

De flits 188

Volgende keer beter 193

Thuis 198

Terug naar de fabriek 202

De uitverkorene 207

De orde van de Sloddervos 213

Astroturf

Hoi! Ik zwaai naar je, maar dat kun je niet zien, want mijn plaatje staat stil. Mijn naam is Rhona. Rhona van der Bijl. Ik ben tien jaar en zit in groep zes. Ik heb een heleboel hobby's.

Op weg van school naar huis zoek ik bijvoorbeeld verzamelingen. Soms zie ik dan ook stadsvossen. Ik hou van stadsvossen. Sommige mensen denken dat in de stad alleen maar duiven zitten, maar dat is niet waar.

Veel vossen trekken 's nachts uit het bos de stad in. Ik heb een TikTok-account, Rhona1012, met alleen maar filmpjes van de stadsvossen die ik tegenkom. Ga maar kijken, dan kun je ze zien. Als ik thuiskom bij mijn moeder en mijn broer (en Ramses, maar dat leg ik zo uit) teken ik, spuit ik

graffiti op mijn slaapkamermuren of kijk ik superheldenfilms. Elke dag gaat ongeveer hetzelfde. Eigenlijk is mijn leven dus best saai. Of dat was het. Tot een week geleden.

Waarschijnlijk heb je online of op tv iets gezien over die aardbeving en de blikseminslag bij het beursgebouw. Maar dan ken je maar het halve verhaal. Ik ga je nu het hele verhaal vertellen, zoals het echt is gebeurd.

Eerst moet ik wat mensen voorstellen. Zoals ze aan het begin van mijn avontuur waren tenminste. Want sommige dingen zijn nu anders. Maar ik zeg niet wat, want dan verklap ik het einde al. En dan zou het een stom verhaal zijn.

Dit is mijn beste vriend **Ramses**. Het lijkt soms wel alsof hij bij ons woont, want hij komt bijna elke dag spelen en blijft heel vaak logeren. Ramses skate elke dag naar school, draagt drie

ringen aan een vinger en is als de dood voor stofzuigers. Als je hem vraagt waarom dat zo is, heeft hij zelf ook geen idee. Maar geloof me, stofzuigers en Ramses zijn geen goede combi.

Verder heeft Ramses zo'n echte, ouderwetse schrijfmachine

die gelijk alles print wat je typt. Daarop typt hij alle ideeën die in zijn hoofd opkomen. Hij heeft acht broertjes en zusjes, dus bij hem thuis heeft niemand tijd om naar hem te luisteren. De schrijfmachine luistert wel altijd. En ik natuurlijk ook.

Een van zijn ideeën was een betere naam verzinnen voor onze kat Snoesje. Maar mijn moeder wilde geen kat die Astroturf heet.

Dit is **Fee** de Feeks. Ze heeft een lange neus, die ze het liefst in andermans zaken steekt. Ze zit al in groep acht en is vaak gemeen tegen Ramses. Vroeger woonden ze naast elkaar en waren ze vrienden. Nu is dat heel anders. Ik denk dat ze zich voor hem schaamt, omdat hij nog “maar” een groepzesser is. Dus als ze heel gemeen tegen hem doet, kan niemand denken dat ze Ramses eigenlijk nog steeds aardig vindt. Ze probeert met dat stoer doen vooral indruk te maken op Dave. Dave is twee koppen groter dan de rest van de school en heeft (heel jammer voor Fee) al een vriendinnetje.

Dit is mijn broer **Benk**. Hij wordt later een pro-gamer. Zo een die op een groot podium zit met zijn computer en dan andere pro-gamers die

ook op dat grote podium zitten heel hard verslaat. En dan gaat hij bakken met geld verdienen en hoeft hij nooit meer de tafel te dekken.

Dit is mijn **moeder**. Mijn moeder is een vlogger. Dat betekent dat ze de hele tijd alles filmt en dat iedereen dan lief, leuk en gezellig moet zijn. Als je op YouTube kijkt, kun je Ramses en mij als zesjarigen zien dansen. Het is echt heel dom, maar wel meer dan 100.000 mensen hebben het gezien.

Ik heb ook een **vader**. Eigenlijk komt hij niet in het verhaal voor, want mijn ouders zijn gescheiden. Maar als ik hem niet noem, denk je misschien dat hij niet bestaat. Dit is hem. Ik zie hem bijna nooit. En hij mij ook niet. Want hij kijkt de hele tijd naar zijn telefoon als ik bij hem ben. Mijn moeder zegt dat hij niet zo goed is met mensen. En dat ik dat van hem heb. Dat is niet waar. Ik ben niet niet goed met mensen. Maar ik ben ook niet wél goed met mensen. Niet zoals mijn moeder in ieder geval.

Ik ben wel goed in kijken. Ik zie altijd alles. Als mijn broer een nieuwe kras heeft gemaakt in de tafel bijvoorbeeld. Of als Snoesje een snorhaar kwijt is. Of als er slakken willen oversteken. Die zet ik dan snel aan de overkant.

Eigenlijk zou ik alle slakken zo'n oranje vlaggetje moeten geven, zoals ik vroeger op mijn fiets had. Dan zien anderen ze misschien ook als de slakken willen oversteken en ik niet in de buurt ben.

Nu precies een week geleden heb ik iets heel bijzonders gezien. Als ik zo iets zie, dan neem ik het mee voor mijn verzameling verzamelingen. Ik heb er hier een paar getekend.

IJzerdraadpaardje

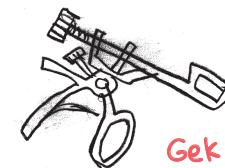
Muizenschedel

Glimsteen

Slakkenhuisje

Gek ding

Ik vertel dit omdat mijn verhaal begint met mijn verzameling. Toen het gebeurde dacht ik niet dat het belangrijk was. Het was alleen maar raar en vervelend. En daarna een beetje eng.

Spookgeesten

Het begon ermee dat ik dingen kwijt begon te raken. Mijn glimsteen lag ineens in mijn moeders sokkenla. Mijn muizenschedel lag in de koelkast in een eierdoos. Mijn verzameling gekke dingen, waarvan niemand weet wat ze zijn of waar ze bij horen, balanceerde boven op de kroonluchter in de wc.

‘Wat ben je toch een sloddervos,’ zei mijn moeder steeds zuchtend als we weer iets terugvonden. En dat was niet helemaal eerlijk. Want ja, opruimen is inderdaad niet mijn grootste hobby, maar ik wist zeker dat ik die spullen daar niet had neergelegd.

Maar als ik het niet had gedaan, wie dan wel? Ik kwam er pas achter, of dat dacht ik in elk geval, toen ik een paar dagen later uit bed stapte en een slakkenhuisje onder mijn voet kraakte.

De vloer lag vol met huisjes. En ze lagen niet zomaar *random* verspreid. De slakkenhuisjes waren zo neergelegd dat ze een woord vormden. Er stond, in grote letters: **KIJK**.

‘Ramses,’ kreunde ik. Ramses vindt het leuk grapjes uit te

halen en geloof me, hij heeft altijd genoeg ideeën. Dat worden wel vaak flauwe grappen, waar hij dan zelf de meeste lol om heeft.

Hij heeft me bijvoorbeeld ooit wijsgemaakt dat hij geadopteerd is en eigenlijk de zoon is van een gevaarlijke maffiabaas, Don Ramsesollione. En dat hij daarom Ramses heet. Pas toen ik zijn vader vroeg of al zijn kinderen eigenlijk geadopteerde kinderen waren van die gevaarlijke Don Ramsesollione en Ramses’ broertjes en zusjes heel hard begonnen te lachen, begreep ik dat hij me voor de gek had gehouden.

‘Heeft Ramses je dat wijsgemaakt?’ giechelde een van zijn zusjes. ‘Ramsesollione?’ Ze keek me aan alsof ze zich afvroeg hoe iemand zó dom kon zijn.

‘Eh... Nee hoor. Of... Ik geloofde het niet echt, bedoel ik.’

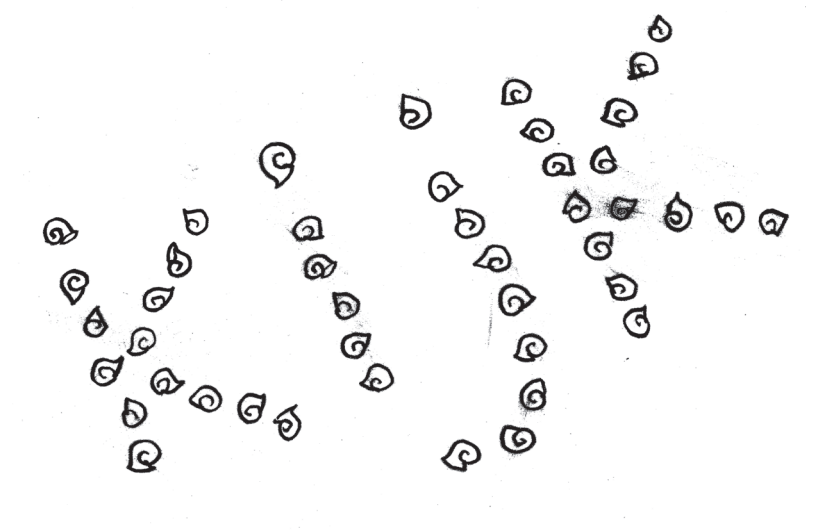
‘*Suuuuure*,’ grijnsde Ramses’ oudere broer. ‘Hoor je wat ze zegt, pap? Ze denkt dat je criminele connecties hebt. Kijk maar uit. Straks belt ze de politie!’

Een tweede lachsalvo. Ik krijg het nog warm als ik eraan denk.

En vorig jaar vertelde Ramses me dat hij gedachten kon lezen. Ik wist best dat het onzin was, maar voor de zekerheid dacht ik in zijn buurt een tijdje alleen maar aan stofzuigers. Als hij dan mijn gedachten las, zou hij daar zo van schrikken dat hij het nooit meer zou doen. En waar of niet, grap of niet, ik heb hem er in ieder geval nooit meer over gehoord.

En ongeveer een maand geleden, toen hij bij me logeerde en we eigenlijk allang moesten slapen, fluisterde hij ineens in het donker dat geesten met hem praten en dat ik het ook zou kunnen als ik maar leerde luisteren en kijken. En dat ze bij me zouden gaan spoken als ik dat niet deed.

Dus toen ik “**KIJK**” daar zag liggen, dacht ik meteen: Ramses.

Hij had natuurlijk de hele tijd mijn spullen verplaatst, zodat ik zou denken dat het spookte. En omdat ik niet grappig genoeg had gereageerd, ging hij nu een stapje verder.

Maar hoe had hij dat voor elkaar gekregen, midden in de nacht? Ramses moest wel hulp hebben gehad van mijn broer Benk. Want Ramses kan niet zomaar ons huis in om dingen in

mijn kamer te verplaatsen. En mijn moeder zou nooit zoiets doen.

Ik bonkte op Benks deur, maar die zei dat hij nergens van wist. Ook toen ik dreigde zijn internetkabel eruit te trekken. Dus misschien sprak hij de waarheid, want hij zat net in een *ranked game*.

Ramses zei later op het schoolplein alleen maar dat een geest het waarschijnlijk had gedaan. En dat je geesten kunt weggagen door een laken over je hoofd te trekken en tien rondjes om je huis te dansen, terwijl je ‘**oega oega**’ roept. Ik rolde met mijn ogen.

‘Ja hoor, Ramses.’

‘Rhona, het is echt waar. Echt.’ Hij keek heel serieus, maar daar trapte ik mooi niet in.

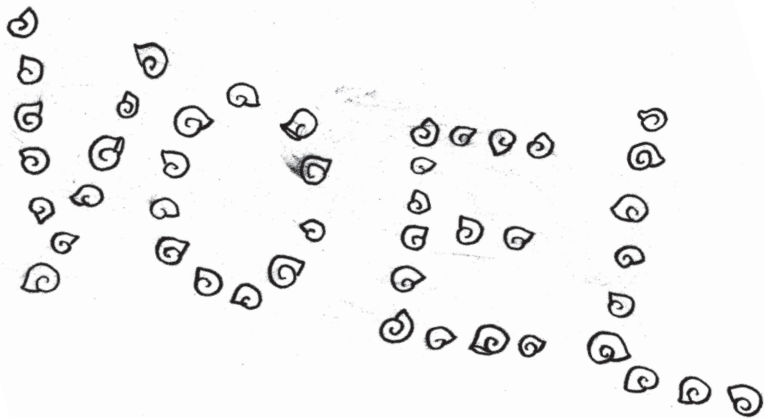
‘Nou kom jij dat dan voor me doen, meneer de *Ghostbuster*? Tien keer rond het huis... **Oega, oega.**’

‘Nee, nee,’ zei hij snel en ik moest lachen. Natuurlijk had Ramses daar dan weer niet zo’n zin in. Want hij wist best dat er geen geesten waren. Zo zat het dus.

Natuurlijk was het geen geest of spookachtig iets geweest wat in mijn kamer had ingebroken. Het was sowieso Ramses, op de een of andere *sneaky* manier.

Die avond schoof ik mijn bureau voor mijn deur. Ik zette een stoel onder de deurklink. En ik draaide de vitrinekast met de slakkenhuisjes erin op slot. Met het sleuteltje in mijn hand geklemd viel ik in slaap. Nu kon niemand mijn kamer meer in om stomme grapjes met me uit te halen. Dacht ik. Want kun je raden wat er gebeurde? Precies.

De volgende morgen werd ik wakker met de sleutel in mijn hand en het bureau en de stoel voor mijn deur. En toch lag het er weer. Mijn hele slakkenhuisjesverzameling als vette letters op de vloer. Alleen het woord was anders. Nu stond er: **VOEL**.

Ik sleepte mijn moeder naar mijn kamer en vertelde wat er gebeurd was.

‘Ach, Rhona toch,’ zei ze. ‘Eerst al die spullen kwijtmaken en nu dit. Wat is er toch met je aan de hand? Ben je soms al aan het pre-pubereren?’

Zo noemt mijn moeder alles wat ik doe dat ze niet begrijpt: pre-pubereren. Geen idee wat ze daar precies mee bedoelt, maar ze zegt het steeds vaker.

‘Mam, ik heb die slakkenhuisjes daar niet zo neergelegd.’

‘Niet? Benk dan? Of Ramses?’

‘Nee, dat kan niet, want ik had mijn deur geblokkeerd en de vitrinekast was op slot.’

Mijn moeder schudde haar hoofd. ‘Dan heb je het toch echt zelf gedaan.’

‘Maar ik heb het niet gedaan!’

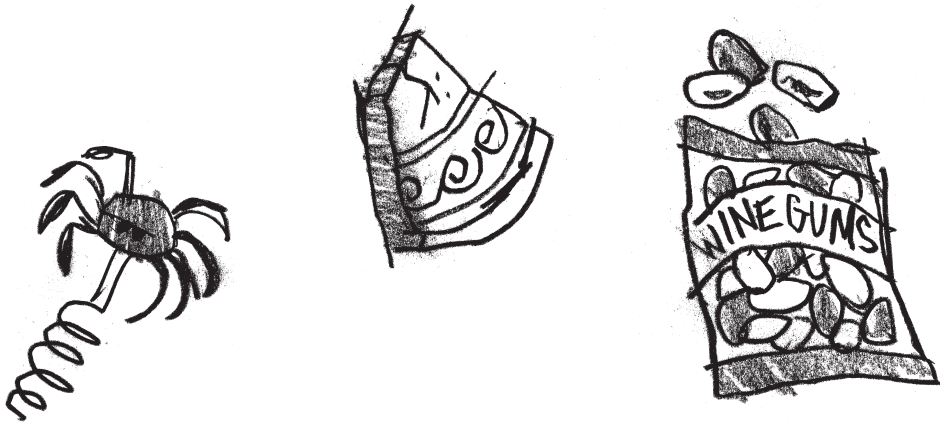
‘Wie dan?’

Ja. Wie dan? Dit werd *weird*. En een beetje eng.

Ik begon nog beter om me heen te kijken. Ik kreeg het idee dat iets of iemand me in de gaten hield. Maar wie? Of wat? Toch een geest? Maar die bestaan niet, toch? Maar als ze wel bestaan, wat wilden die... *whatever...* *freaky* spookgeesten dan van mij? Wat betekende **KIJK**? Wat moest ik zien? En wat moest ik voelen?

Overall waar ik kwam, speurde ik om me heen op zoek naar een of ander teken. Ik wist niet zo goed wat ik precies zocht. Maar ik wist wel dat ik het meteen zou weten als ik het gevonden had.

Volg je me nog? Maakt niet uit. Dat komt wel. Ik was in ieder geval druk op zoek. Op weg van huis naar school en van school naar huis stond ik zowat bij elke struik stil om eronder te kijken. Ik vond een kurkentrekker in de vorm van een tarantula, een potscherf die er best Romeins uitzag als je met je ogen kneep en een zak taaie winegums, die verder nog prima smaakten.

Maar ik voelde dat dat geen tekens waren. Dus ik bleef zoeken.

En zo kwam het dat ik het uiteindelijk vond. Vlak voor de struiken bij ons om de hoek, boven op de wiebeltegels, lag een slakkenhuisje. Ik zag meteen dat het er een van mij was.

Misschien lijken alle slakkenhuisjes voor jou op elkaar, maar slakken vinden vast ook dat alle mensenhuisjes op elkaar lijken.

Slakkenhuisjes hebben elk hun eigen strepen, stippen en

vegen. Elk huisje is net een beetje anders. En deze, dat wist ik zeker, kwam uit mijn verzameling.

Ik griste hem van de grond en keek om me heen. Dit moest wel een teken zijn van die... *whatever*... letterlegger. Toch?

Ik stopte het huisje in mijn zak, hurkte en tuurde de bosjes in. Onder een priktak lag nog een van mijn slakkenhuisjes. En daarachter nog een.

Het was een spoor dat dieper de bosjes in leidde. Ik liet mezelf op mijn handen en knieën zakken en kroop erachteraan.